

Кістяне гніздо здалеку

Не завжди вдається дійти куди треба, тримаючись стежки. Тож Джинкс зійшов з неї і став продиратися крізь зарості бузини. Він безшумно підібрався до краю Каньйону кісток і сховався в тіні куща болиголова. Звідти він окинув зором стрімкі скелі острова Кістяного гнізда, високі стіни замку і веретеноподібний міст із кісток, що здіймався до володінь Кістковерта.

Ще кілька днів тому він бачив свою подругу Ельфину — далекий силует у червоному плащі з каптуром, що рухався вздовж краю острова. Вона ж його не помітила.

Позаду Джинкса тріснула гілка. Він швидко обернувся — Кістковерт мав неприємну звичку несподівано підкрадатися до людей. Однак там нікого не було.

Джинкс втупився у підлісок, шукаючи думки чи знання — зблизька він міг їх бачити, проте зараз нічого не знайшов. Якщо хтось і переслідував його, то тримався на відстані.

Він облишив дерево і підійшов до краю. Це було непросто — від висоти йому робилося зле. До того ж, він усе ще не бачив жодного сліду Ельфіни.

Вона пішла шпигувати за Кістковертом — і заодно стати його ученицею — більше року тому. Сама лише думка про це каламутила Джинксові душу. Уявити собі, як *узагалі* хтось віддає себе на порожню милість Кістковерта, — і від цього вже ставало зле. Але прокляття правдомовства Ельфіни робило для неї цю затію сто-крат небезпечнішою.

Тріснула ще одна гілка, цього разу ближче. Тепер Джинкс уже відчув думки та емоції. Він потягнувся до вогню всередині себе, готовий накласти закляття. Надто пізно. Волохата, пазуриста рука схопила його за плече. Джинкс крутонувся, здійнявши кулаки. Однак це був лише Мальтус.

— Ти мене зл... зненацька застав, — видихнув Джинкс.

— Перепрошую, — Мальтус кивнув у бік острова. — Знаєш, перевертні вирішують такі справи зовсім інакше.

Джинкс відійшов від краю каньйону.

— Я хвилююся за неї. Вона думає, що здатна обдурити Кістковерта. Але з її прокляттям він може змусити її розповісти йому все, що завгодно. Як вона збирається його обдурити, якщо неспроможна вберегти таємницю?

— Сподіваюся, ти не збирався туди йти, — мовив перевертень.

— Пішов би, якби думав, що зможу її звідти витягти. Але вона не хоче.

— І Кістковерт би тебе вбив, — додав Мальтус.

Джинкс змовчав, бо хоч думка про це була не надто героїчною, та все ж правдивою. Раніше Кістковерт вважав Джинкса лише не надто здібним учнем Симона Мага. Тепер він був іншої думки.

— Гадаєш, він упізнає в тобі другий гніт? Полум'я, що врівноважує Кригу? — запитав вовкулака.

— Поняття не маю, — знизав плечима Джинкс. — Я навіть не дуже розумію, що все це означає. Але навряд чи він вважає мене лише чимось, що можна використати, щоб дістатися до Симона. Щоправда, він уже до нього дістався.

— Якщо Кістковерт знає, що він гніт, і знає, що ти інший гніт... — перевертень задумливо постукав кігтем по іклу. — Він може... зробити щось.

— З Ельфіною? — стривожився Джинкс.

— З тобою. Для загальної картини життя Ельфіни не має значення.

— Тоді мені начхати на загальну картину, — огризнувся Джинкс.

— Ви з Кістковертом обидва пов'язані зі Шляхами. Він може спробувати дістатися до тебе через них.

— Шляхи Вогню і Криги? — перепитав Джинкс. — Ти ж казав, що вони пролягають окремо. Я — полум'я, а він — лід, і Шляхи не перетинаються.

— Сподіваюсь, я мав рацію, — сказав Мальтус. — Чи говорив ти з ельфами знову?

— Ні, — відповів Джинкс, відсунувшись трохи вбік. Він бачив золотаво-зелений голод у думках Мальтуса, і навіть знаючи, що перевертень рішуче налаштований не їсти його, він також розумів, що тому дуже важко стримуватися. — А варто було?

— Ні. Ельфів слід уникати, — перевертень дістав свій блокнот, щось записав і задумливо пожував кінчик олівця. — Твоя сила росте.

— Схоже на те.

— Часу залишається все менше.

— Ти про що?

— Щойно Кістковерт дізнається про джерело вашої з ним сили, він виступить проти тебе. Ти з'ясував, що він зробив із чарівником Симоном?

Востаннє Джинкс бачив Симона вмороженим у гігантську крижану плиту в горішній кімнаті Кістяного гнізда. Однак, за словами Ельфіни, насправді його там не було. А от де він таки був, вона не знала. Як, власне, і Джинкс.

— Ти казав, що Симон не є важливим, — осудливо мовив Джинкс.

— Можливо, я помилявся, — кінчиком олівця перевертень поправив окуляри в золотій оправі. — Симон може виявитися дуже важливим. Потрібні подальші дослідження. На жаль, мені бракує ресурсів.

— Яких ресурсів? — Джинкс усе ще дивився на острів — на випадок, якщо з'явиться Ельфіна, одночасно

намагаючись стежити за Мальтусом — на випадок, якщо вовкулака раптом таки вирішить його з'їсти.

— Книги, — пояснив Мальтус. — У мене замало книг. Особливо не вистачає книжок мовою квантк.

Джинкс здивувався.

— Ти можеш читати квантк?

— Посередньо, — озвався перевертень, також здивований. — А ти?

— Так, — відповів Джинкс. — Чудовисько, а не мова. Без образ.

— Та нічого, — сказав Мальтус. — Може, тобі траплялося щось про Шляхи Вогню і Криги?

— Ти маєш на увазі «Фоліант Елдрича»? — запитав Джинкс. — Мені здається, наче там про це щось було. Ми..

— Ти бачив «Фоліант Елдрича»? — Мальтус спалахнув золотаво-червоним азартом.

— Тобі відомо про нього?

— Тільки з легенди. Я й гадки не мав, що він досі існує.

— Ну, він, е-е-е... — Джинкс хотів було сказати «взагалі-то у нас», але голод перевертня став надто його нервувати. Хлопець посунувся ще далі від нього, ближче до хідника, який відвів би його додому. — Мені справді час іти.

Мальтус видавався розчарованим.

— Мені теж час вирушати.

Перевертень плавно прийняв вовчу подобу, а потім неквапом поскакав геть, залишивши Джинкса дивитись йому вслід.

Колись давно Джинксу знадобилося б півтора дня, щоб дістатися звідси додому. Але не зараз. Хлопець проклав хідник. Ідея з хідниками належала його другові Венделлу. Джинкс створював їх за допомогою ЗцС, «Знання — це сила», магії, якої він навчився в Самарі. Тепер він міг бачити одвірок — отвір у просторі, через який просочувався інший краєвид. Він ступив у нього і опинився в дуслі дуба за сотню ярдів від вирубки Симона.

Зітхнув і пішов додому. Дім був уже не таким, як раніше.

За словами Софі, дружини Симона, життя в будинку, де окрім вас є ще шістдесят сім людей, може багато чого навчити. Коли Джинкс запитав її, чого саме, вона відповіла: терпіння й дипломатії. І, можливо, якоїсь тактовності.

Із цього Джинкс зробив висновок, що, на її думку, йому бракує всіх цих речей.

Принаймні, в нього ще було південне крило.

Багато років тому, коли він тільки почав жити з Симоном, Джинкса не пускали до південного крила. Тепер Джинкс не пускав туди інших людей, користуючись тією ж відмовкою, що й Симон — там зберігалися небезпечні речі. І це була правда.

Але південне крило також децю утаювало: наприклад, робочу кімнату Симона і двері ЗцС, які вели до світу Самарі.

Софі сиділа за робочим столом Симона, на якому лежали три відкриті книги. Першою був «Фоліант Елдрича». У другу книгу вона записувала переклад тексту з мови квантк на самарську, а також на урвальдську. У третій занотовувала те, що, на її думку, текст означав насправді.

За роботою вона тримала перед собою зелену пляшечку з життєвою силою свого чоловіка.

Джинкс сперся ліктями на стіл і спробував розібрати її записи.

— Мальтус хоче побачити «Фоліант Елдрича».

— Ти про свого друга-перевертня?

— Не впевнений, що він мені справді друг. Друзі не повинні докладати зусиль, щоб тебе не з'їсти. Він сказав.. — Джинкс підняв пляшку і зазирнув у неї. Колись давно Кістковерт ув'язнив у пляшці життєву силу Симона. Вона мала вигляд крихітного Симона. І з недавніх пір крихітний Симон перестав рухатись.

— Мальтус казав, що Симон може виявитися дуже важливим, — договорив Джинкс.

— Ну, звісно, він важливий, — сказала Софі.

— Але не в тому сенсі, як звикли думати вовкулаки. Для них важлива зграя. Він думає, що Симон якимось пов'язаний зі Шляхами Вогню і Криги.

— А-а, — думки Софі раптово стяглись у щільну синьо-коричневу клітку занепокоєння.

— Тому мені цікаво, чи не міг би Мальтус позичити «Фоліант»?

— Можливо, коли я закінчу його вивчати, — відповіла Софі.

— Він знає всіляке, — продовжив Джинкс. — Може, йому вдасться нам допомогти.

— Я очей з цієї книги не спущу, поки не закінчу, — відрубала Софі зі сталеву рішучістю. — Тобі не здається, що Симон якось змінився?

— Ні, — пробурмотів Джинкс. «От тільки раніше він мав десь шість футів зросту», — подумав про себе хлопець.

— Тобі не здається, що він... зчервів?

Джинкс порухав пальцем з-за пляшки:

— Він наче як не прозорий.

— Але він втрачає колір.

— Я б так не сказав, — засумнівався Джинкс.

Обоє втупилися в пляшку. Іноді вони так робили — просто сиділи поруч, похмурі, й банували за Симоном. І це незважаючи на те, що Симон був, якщо вже говорити відверто, не надто приємною людиною.

Річ у тім, що він був *їхньою* не надто приємною людиною.

— У тебе були ще якісь видіння? — запитала Софі.

— Ні, — обізвався Джинкс. — Тільки знову той самий сон, де я йду стежкою між стінами криги. І постійно здається, наче я шукаю Симона. Але з того першого разу він так нічого й не сказав.

— Якщо Мальтус має рацію, і ти — полум'я, правильно? — то дивно, що тобі сниться, ніби ти йдеш Шляхом Криги, а не Вогню.

— Ну, хто ж захоче йти Шляхом Вогню? — мовив Джинкс. — Так чи інакше, якщо Кістковерт кудись закинув Симона своїм закляттям, то, можливо, мені

доведеться пройти Шляхом Криги, щоб повернути його назад, бо саме за її допомогою Кістковерт його туди й закинув. Тому що Кістковерт — це гніт льоду, а я — гніт вогню. Зі слів Мальтуса.

Софі перевела погляд із Симона на «Фоліант Еддрича». Навколо її голови зібралася темна хмара неспокою. Джинкс вирішив не розповідати їй, що ще сказав Мальтус... що Кістковерт найімовірніше збирається напасти на нього.

Він нахилився, щоб почитати з-за її плеча.

— Ти знайшла ще щось про Шляхи?

— Так. Це трохи відрізняється від того, що каже твій друг-перевертень, — Софі перегорнула сторінку. Джинкс примружився, щоб розібрати крихітні рядки.

Де Шляхи стрічаються, там Шляхи й розходяться. Нехай Крига торкнеться Вогню, нехай Вогонь розіб'є Кригу.

— То виходить, що не такі вони вже й паралельні, — промовив Джинкс. — Шляхи мають десь зійтися?

— Можливо, — Софі різко закрила книгу, ніби не хотіла, щоб Джинкс прочитав те, що було далі. — Чи не час нам перевірити, як там Рівен?

Джинкс пообіцяв нагадати собі, що погортає «Фоліант» іншим разом.

Зміст

1. Кістяне гніздо здалеку	7
2. Вільна й незалежна країна	16
3. Подорож хідником.....	25
4. У фортеці Рівена.....	36
5. Кодекс мандрівників	46
6. На Захід.....	56
7. Ціна заліза	67
8. Горох та квасоля.....	87
9. Битва за Ковальську вирубку	99
10. Зима вибухових дерев	112
11. Брязкіт кісток	137
12. Скляний топірець	147

13. Суд тролів.....	155
14. Глибини Елдрича	168
15. У надірі всіх речей.....	189
16. Зіткнувшись із Кригою	197
17. Вечеря тролів.....	212
18. Проблема з Софі	223
19. Атака чарівників	236
20. Розплавлений меч	255
21. У полоні ельфів	270
22. Скелети й заляття	278
23. Кістяне гніздо зсередини	288
24. Ельфїна каже правду.....	307
25. Магічна битва.....	319
26. Подвійний зелений спалах.....	333
27. Глибинна зелена магія.....	345
28. Заклинання для Симона	353
29. Де починається стежка.....	366
Подяки	377